

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6SŽk/7/2020
Identifikačné číslo spisu: 7018200812
Dátum vydania rozhodnutia: 21.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7018200812.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Q. U., bytom Z. XX, W., zastúpeného advokátskou kanceláriou IURISTICO, s. r. o., so sídlom Cimborkova 13, Košice, proti žalovanému (sťažovateľovi): Okresný úrad Košice, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Komenského 52, Košice, v konaní o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/109/2018-26 zo dňa 25. septembra 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného z a m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania voči žalovanému.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 7S/109/2018-26 zo dňa 25. septembra 2019 uložil žalovanému, aby v lehote do 14 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia konal a rozhodol v právnej veci vedenej pod sp. zn. OU-KE-OOP-2018/032913 o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu mesta Košice č. MK/A/2017/06230-16 zo dňa 12. júla 2017 v spojení s opravným rozhodnutím č. MK/A/2017/06230-18 zo dňa 15. augusta 2017.

2. Konštatoval, že v preskúmanom prípade je nečinnosť žalovaného správneho orgánu evidentná, nakoľko tento opakovane spochybňoval právomoc odboru opravných prostriedkov Okresného úradu Košice rozhodovať o odvolaní proti rozhodnutiu obce v zmysle zákona č. 260/2011 Z. z. o ukončení a spôsobe usporiadania niektorých nájomných vzťahov k bytom a o doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 260/2011 Z. z.“) tým, že odbor opravných prostriedkov Okresného úradu Košice nemá kompetenciu na úseku nájomných vzťahov k bytom, a teda, že nie je príslušný o odvolaní rozhodnúť. Uviedol, že prednostom okresného úradu a následne vedúcou odboru opravných prostriedkov určená

zamestnankyňa tohto odboru, odmietla postupovať v preskúvanom odvolacom konaní a zároveň listom požiadala o vyjadrenie sa k príslušnosti na konanie Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, pretože ako zamestnankyňa pozemkového referátu namietala jeho nepríslušnosť. Ďalej uviedol, že tento právny názor žalovaného je založený na odkazovacej norme ustanovenej v § 2 ods. 5 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 180/2013 Z. z.“) podľa ktorej, podrobnosti o vnútornej organizácii okresného úradu upravuje ministerstvo smernicou po dohode s ústredným orgánom štátnej správy, do ktorého pôsobnosti patrí výkon štátnej správy uskutočňovaný odborom okresného úradu. Keďže smernica Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 22. januára 2018 (ďalej len „smernica“), ktorou sa upravujú podrobnosti o vnútornej organizácii okresného úradu, odboru opravných prostriedkov, neobsahuje v popise úloh taký úsek správy, ktorý by zodpovedal nájomným vzťahom k bytom, žalovaný mal za to, že nie je príslušný vo veci konať a rozhodnúť.

3. Následne dal do pozornosti, že už v skoršom rozhodnutí, v uznesení sp. zn. 8S/55/2017 zo dňa 18. januára 2018, týkajúcom sa toho istého administratívneho konania, Krajský súd v Košiciach vyslovil, že o odvolaní žalobcu je príslušný rozhodnúť Okresný úrad Košice. V tejto súvislosti pokladal za potrebné poukázať na to, že v zmysle § 4 ods. 2 písm. d/ zákona č. 180/2013 Z. z. odvolacím orgánom je okresný úrad v sídle kraja a v nadväznosti na zákonom určenú príslušnosť sa v zmysle § 4 ods. 4 cit. zákona zriadil na plnenie úloh vyplývajúcich z § 4 ods. 2 písm. d/ odbor opravných prostriedkov. Ďalej uviedol, že zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) predvída situáciu, že ak príslušnosť nemožno zistiť ani na základe zákonom predvídaných pravidiel, určí ju v zmysle § 58 ods. 3 tohto zákona vedúci správneho orgánu, ktorým je v preskúvanom prípade prednosta Okresného úradu Košice. Zároveň akcentoval rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky nález č. k. II.ÚS 202/2017-37 zo dňa 25. júla 2017, z ktorého vyplýva, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona.

4. Ďalej dodal, že nakoľko smernica, ako organizačný akt, neobsahovala popis úloh, na ktorých plnenie zákon splnomocnil odbor opravných prostriedkov, hoci zákon, ako právny predpis vyššej právnej sily (všeobecne záväzný), predvídal takúto príslušnosť a takýto typ konania (t. j. odvolanie vo veciach samosprávy), bolo na vedúcom správneho orgánu takýto organizačný akt doplniť svojou právomocou. Vyslovil, že paradoxne k takémuto postupu počas konania došlo, pričom k takémuto konaniu nabádali aj ústredné orgány štátnej správy. V tejto súvislosti správny súd poukázal na tú skutočnosť, že vecnú príslušnosť na konanie určuje vždy zákon, nie akt nižšej právnej sily, hoci funkčnú príslušnosť môže spresniť aj akt nižšej právnej sily.

5. Následne doplnil, že námietky ohľadom absencie určenia úloh na úseku usporiadania nájomných vzťahov v smernici sú irelevantné, pretože zákon č. 180/2013 Z. z. založil príslušnosť konať v danom type konania Okresnému úradu Košice, odboru opravných prostriedkov, pričom určenie funkčnej príslušnosti ponechal na akty nižšej právnej sily, akými sú smernice, opatrenia, pokyny, príkazy atď. Taktiež pre úplnosť dodal, že zákon č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) nemá s určovaním príslušnosti správnych orgánov žiadny súvis, pretože daný zákon upravuje inú oblasť správy, ktorou je vzťah štátnych zamestnancov k služobným úradom.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

6. Žalovaný podal riadne a včas proti rozhodnutiu správneho súdu kasačnú sťažnosť, v ktorej sa domáhal aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/109/2018-26 zo dňa 25. septembra 2019 zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Eventuálne žiadal, aby kasačný súd napadnuté uznesenie zmenil a žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalovaný napadol rozhodnutie správneho súdu podanou kasačnou sťažnosťou v celom rozsahu z dôvodu podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) -

súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Namietal nesprávnosť záveru krajského súdu, že zákon o štátnej službe nemá s určovaním príslušnosti správnych orgánov žiadny súvis, pretože daný zákon upravuje inú oblasť správy, ktorou je vzťah štátnych zamestnancov k služobným úradom. Uviedol, že zákon o štátnej službe ustanovuje, že štátny zamestnanec vykonáva štátnu službu v určenom odbore štátnej služby alebo bez určenia odboru. Dodal, že v zmysle § 7 ods. 1 cit. zákona všetci zamestnanci odboru opravných prostriedkov Okresného úradu Košice vykonávajú štátnu službu v určených odboroch štátnej služby, ktoré sú uvedené v príslušných opisoch štátnozamestnaneckých miest. Tvrdil, že ak by bolo oddelené určenie príslušnosti od výkonu štátnej služby a od zákona o štátnej službe, potom by mohol vedúci odboru opravných prostriedkov okresného úradu v sídle kraja prideliť došlé podanie na konanie a rozhodnutie ktorémukoľvek zamestnancovi ktoréhokoľvek referátu odboru opravných prostriedkov bez ohľadu na to, o aké podanie ide a bez ohľadu na to, na akom referáte štátny zamestnanec vykonáva štátnu službu, a v akom odbore štátnej služby. Doplnil, že v takom prípade by o odvolaní proti rozhodnutiu v oblasti cestnej dopravy mohol rozhodovať zamestnanec referátu katastra nehnuteľností. Mal za to, že takéto právne posúdenie popiera aj princípy, na ktorých je štátna správa založená, a to princíp zákonnosti a princíp profesionality. Súčasne dal do pozornosti, že štátny zamestnanec, ktorému je pridelená na konanie a rozhodnutie vec, ktorá nespadá pod jeho odbor štátnej služby a nezodpovedá jeho opisu štátnozamestnaneckého miesta, je povinný na túto skutočnosť upozorniť, čo potvrdzuje aj stanovisko nadriadeného orgánu Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky č. 4259/2018-430 zo dňa 20. decembra 2018, s ktorým sa správny súd opomenul vysporiadať.

8. Súčasne poukázal na záver krajského súdu, v zmysle ktorého podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona č. 180/2013 Z. z. odvolacím orgánom je okresný úrad v sídle kraja a v nadväznosti na zákonom určenú príslušnosť sa v zmysle § 4 ods. 4 cit. zákona zriadil na plnenie úloh vyplývajúcich z § 4 ods. 2 písm. d/ odbor opravných prostriedkov. Vo vzťahu k uvedenému namietal, že odbor opravných prostriedkov okresného úradu v sídle kraja bol ako osobitný organizačný útvar zriadený zákonom č. 180/2013 Z. z. v októbri 2013 na plnenie úloh podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 180/2013 Z. z., teda vykonáva v druhom stupni štátnu správu vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni rozhoduje okresný úrad, ktorý má sídlo v jeho územnom obvode, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Ďalej uviedol, že ak v prvom stupni rozhoduje len okresný úrad v sídle kraja, vykonáva v druhom stupni štátnu správu okresný úrad v sídle kraja, ak tak ustanovuje osobitný zákon. Osobitný organizačný útvar okresného úradu v sídle kraja bol zriadený z bývalých zamestnancov zrušených krajských špecializovaných úradov, čomu zodpovedajú aj opisy jednotlivých organizačných miest. Zdôraznil, že až novelou zákona č. 180/2013 Z. z., zákonom č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 125/2016 Z. z.“) bol § 4 ods. 2 doplnený o písm. c/ a písm. d/ a § 4 ods. 3 bol prečíslovaný na § 4 ods. 4 a doplnený o ustanovenie, že osobitný organizačný útvar môže plniť aj úlohy podľa ods. 2 písm. a/, c/, a d/. Taktiež zdôraznil, že zákon č. 180/2013 Z. z. a ani zákon č. 260/2011 Z. z. neustanovujú, že o odvolaní proti rozhodnutiu obce podľa zákona č. 260/2011 Z. z. rozhoduje osobitný organizačný útvar okresného úradu v sídle kraja.

9. Vo vzťahu k záverom správneho súdu, týkajúcim sa skoršieho rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8S/55/2017 zo dňa 18. januára 2018, uviedol, že odbor opravných prostriedkov Okresného úradu Košice nebol vo veci nečinný, naopak po predložení odvolania včas k veci zaujal svoje stanovisko a následne zaslal žiadosť o usmernenie Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, na ktorú nedostal odpoveď, kde v súlade so zákonom o štátnej službe poukázal na rozpor so smernicou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 14/2018, ktorou sa upravujú podrobnosti o vnútornej organizácii okresného úradu v znení smernice č. 92/2018 a s opismi štátnozamestnaneckých miest a odbormi štátnej služby. Rovnako tak zamestnancom pozemkového referátu odboru opravných prostriedkov bolo vyžiadané aj stanovisko Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, ktoré bolo po jeho doručení zaslané Krajskému súdu v Košiciach. V tejto súvislosti poukázal aj na právo štátneho zamestnanca odmietnuť služobnú úlohu, ktorej vykonanie je nad rozsah činností

uvedených v opise jeho štátnozamestnaneckého miesta a povinnosť vykonávať služobné úlohy, ktoré sú v súlade s opisom jeho štátnozamestnaneckého miesta.

10. Pochybenie správneho súdu zároveň videl aj v tom, že tento vo výroku napadnutého rozhodnutia určil sťažovateľovi lehotu 14 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia správneho súdu na rozhodnutie. Namietal, že takto určená lehota nemá oporu v správnom poriadku a súčasne je neprimeraná vzhľadom na to, že odvolací orgán je povinný preskúmať rozhodnutie v celom rozsahu, je povinný sa oboznámiť s celým spisovým materiálom a zároveň zamestnanec, ktorý bude danú vec vybavovať, si musí naštudovať predmetnú hmotnoprávnu úpravu, pretože s ňou nepracoval a nepracuje.

11. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v písomnom vyjadrení k podanej kasačnej sťažnosti navrhol túto v zmysle § 461 SSP ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že žalovaný vo svojej argumentácii nerozlišuje medzi inštitútom právomoci (pôsobnosti) a inštitútom vecnej a funkčnej príslušnosti orgánu verejnej moci. Zdôraznil, že v prejednávanej veci bola právomoc, teda právo i povinnosť žalovaného rozhodovať v danej veci bez akýchkoľvek pochybností zverená okresnému úradu. Stotožnil sa so záverom krajského súdu, že právomoc žalovaného rozhodovať v predmetnom správnom konaní je ustanovená jednoznačne v § 4 ods. 2 písm. d/ zákona č. 180/2013 Z. z., v zmysle ktorého okresný úrad je odvolacím orgánom vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni rozhodovala obec, ktorá sa nachádza v jeho volebnom obvode, pokiaľ osobitný právny predpis neustanovuje inak.

12. Ďalej uviedol, že otázka príslušnosti je otázkou, ktorý okresný úrad je oprávnený rozhodovať v danej konkrétnej veci. Zákon č. 180/2013 Z. z. je všeobecnou normou, ktorá ustanovuje, že okresný úrad je oprávnený a povinný prejednať odvolania voči rozhodnutiam obcí nachádzajúcich sa v jeho volebnom obvode vo všetkých oblastiach, v ktorých obec rozhoduje v prvom stupni, pokiaľ osobitný právny predpis nezveruje rozhodovaciu pôsobnosť inému orgánu. Súčasne zdôraznil, že žalovaný neuviedol žiadny osobitný právny predpis, v zmysle ktorého by rozhodovanie o odvolaní v predmetnej veci bolo zverené inému orgánu verejnej moci.

13. Následne poukázal na argument žalovaného, že na prejednanie odvolania v predmetnej veci, v ktorej sa rozhoduje o nároku na pridelenie náhradného bytu, nemá vytvorený organizačný útvar, a teda že napádané rozhodnutie krajského súdu ide proti ustanovenej funkčnej príslušnosti organizačných útvarov okresného úradu. Uviedol, že bolo povinnosťou štátu a jeho útvarov, vrátane okresného úradu zistiť si okruh všetkých možných vzťahov, o ktorých na prvom stupni rozhoduje obec a zriadiť vo vzťahu k nim príslušné organizačné útvary. Zdôraznil, že nemôže byť na ujmu žalobcu, že štátne orgány uvedené opomenuli.

14. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného ohľadne jeho povinnosti dodržiavať ustanovenia zákona o štátnej službe uviedol, že v zmysle § 111 ods. 1 písm. a/ cit. zákona je štátny zamestnanec povinný dodržiavať Ústavu Slovenskej republiky, právne záväzné akty Európskej únie, právne predpisy Slovenskej republiky, služobné predpisy a ostatné vnútorné predpisy pri vykonávaní štátnej služby, uplatňovať ich s náležitou odbornou starostlivosťou a rešpektovať a chrániť ľudskú dôstojnosť a ľudské práva. Mal za to, že žalovaný v danom prípade svojím postupom porušuje základné ľudské práva a slobody žalobcu, a to právo na účinný prostriedok nápravy.

III.

Konanie na kasačnom súde

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

16. Z obsahu súdneho a administratívneho spisu mal kasačný súd za preukázané, že žalobou zo dňa 10. septembra 2018 sa žalobca domáhal, aby správny súd uložil žalovanému povinnosť rozhodnúť o odvolaní žalobcu zo dňa 2. augusta 2017 proti rozhodnutiu mesta Košice č. MK/A/2017/06230-16 zo

dňa 12. júla 2017 v spojení s opravným rozhodnutím č. MK/A/2017/06230-18 zo dňa 15. augusta 2017 v lehote vyplývajúcej z ustanovení správneho poriadku.

17. Z podanej žaloby vyplýva, že mesto Košice rozhodnutím č. MK/A/2017/06230-16 zo dňa 12. júla 2017 ako správny orgán, príslušný na základe § 7 zákona č. 260/2011 Z. z. rozhodlo o priznaní nároku na náhradný byt s jednou obytnou miestnosťou žiadateľovi - žalobcovi v konaní o nároku na pridelenie bytovej náhrady vedenom v zmysle cit. zákona.

18. Rozhodnutím č. MK/A/2017/06230-18 zo dňa 15. augusta 2017, označeným ako „Oprava rozhodnutia mesta Košice“, bola vykonaná oprava zrejmej nesprávnosti v poučení rozhodnutia č. MK/A/2017/06230-16 zo dňa 12. júla 2017, ktoré pôvodne znelo „Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia Okresnému úradu v Košiciach prostredníctvom Mesta Košice, Trieda SNP 48/A“, tak, že toto správne znie: „Poučenie: Podľa § 9 ods. 6 zákona č. 260/2011 Z. z. o opravnom prostriedku proti tomuto rozhodnutiu rozhoduje súd. Podľa § 10, § 13 v spojení s § 181 ods. 1 SSP správnu žalobu možno podať v lehote dvoch mesiacov od oznámenia rozhodnutia na Krajský súd v Košiciach“.

19. Žalobou zo dňa 28. septembra 2017 sa žalobca domáhal, aby správny súd uložil žalovanému povinnosť postúpiť odvolanie žalobcu voči rozhodnutiu mesta Košice č. MK/A/2017/06230-16 zo dňa 12. júla 2017 v spojení s opravným rozhodnutím č. MK/A/2017/06230-18 zo dňa 15. augusta 2017 Okresnému úradu Košice na odvolacie konanie. Krajský súd v Košiciach rozhodnutím sp. zn. 8S/55/2017 zo dňa 18. januára 2018 podanej žalobe vyhovel a uložil mestu Košice, aby konal o odvolaní žalobcu.

20. Následne žalovaný listom č. OU-KE-OOP-2018/032913 zo dňa 10. júla 2018 žalobcovi oznámil svoje stanovisko, podľa ktorého v zmysle ustanovení zákona č. 180/2013 Z. z. nemá kompetenciu rozhodnúť o odvolaní voči rozhodnutiu mesta (obce) na úseku nájomných vzťahov k bytom a nie je teda ani príslušný rozhodnúť.

21. Uznesením č. k. 7S/109/2018-26 zo dňa 25. septembra 2019 Krajský súd v Košiciach žalobe žalobcu zo dňa 10. septembra 2018 vyhovel.

IV.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

22. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1, ods. 2 SSP).

23. Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 SSP).

24. Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ SSP na účely tohto zákona sa nečinnosťou orgánu verejnej správy rozumie stav, keď orgán verejnej správy protiprávne nepokračuje v začatom administratívnom konaní, alebo stav, keď orgán verejnej správy protiprávne z úradnej povinnosti nezačal administratívne konanie.

25. Podľa § 242 ods. 1 SSP žalobca sa môže žalobou domáhať odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy v začatom administratívnom konaní.

26. Podľa § 246 ods. 1 SSP v žalobe sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

- a) označenie druhu žaloby,
- b) označenie žalovaného,
- c) označenie konania alebo veci, v ktorej sa žalobca domáha odstránenia nečinnosti,
- d) žalobné body,
- e) označenie dôkazov, ak sa ich žalobca dovoľáva,
- f) žalobný návrh.

27. Z vyššie citovaného § 3 ods. 1 písm. d/ SSP vyplýva, že za nečinnosť je možné považovať stav, keď orgán verejnej správy protiprávne nepokračuje v začatom administratívnom konaní, alebo stav, keď orgán verejnej správy protiprávne z úradnej moci nezačal administratívne konanie.

28. Pod nečinnosťou orgánu verejnej správy treba rozumieť nielen absolútnu nečinnosť, ale aj to, ak orgán verejnej správy koná spôsobom, ktorý znamená porušenie práva na konanie bez zbytočných prieťahov.

29. Z dikcie § 3 SSP vyplýva, že zákonodarca definuje tento stav ako protiprávne konanie. Protiprávnosť je daná tým, že povinnosť orgánu verejnej správy riadne a včas uskutočniť konkrétne administratívne konanie vyplýva vždy zo znenia príslušného všeobecne záväzného predpisu, predovšetkým zákona.

30. Povinnosť orgánu verejnej správy konať bez prieťahov má aj svoj ústavný základ priamo vymedzený v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

31. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorým je upravené súdne konanie pred správnym súdom. Spolu so zavedením procesnoprávnej úpravy konaní pred správnymi súdmi bol prijatý aj zákon č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

32. V prejednávanej veci je nesporné, že žalobca podal nečinnosťnú žalobu Krajskému súdu v Košiciach, ako správne súdu z dôvodu nečinnosti Okresného úradu Košice, odbor opravných prostriedkov, vo veci rozhodnutia o odvolaní podanom proti rozhodnutiu, ktorým obec rozhodla o návrhu podľa § 9 ods. 5 zákona č. 260/2011 Z. z. o priznaní nároku na náhradný byt s jednou obytnou miestnosťou žiadateľovi - žalobcovi v konaní o nároku na poskytnutie bytovej náhrady vedenom v zmysle cit. zákona. Pri rozhodovaní o návrhoch podaných v zmysle § 7 nasl. zákona č. 260/2011 Z. z. procesne postupuje podľa ustanovení správneho poriadku.

33. Právne postavenie obce je upravené v zákone č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“). V ustanovení § 4 ods. 4 uvedeného zákona je vymedzená zásada, z ktorej vyplýva, že ak zákon pri úprave pôsobnosti obce neustanovuje, že ide o výkon prenesenej pôsobnosti štátnej správy, platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce.

34. Zákon č. 260/2011 Z. z. neustanovuje, že v prípade, že obec rozhoduje o návrhu podanom v zmysle § 7 a nasl. cit. zákona, by malo ísť o výkon prenesenej pôsobnosti štátnej správy, a preto ide o výkon samosprávy obce, resp. mesta.

35. Právna úprava konania pred správnym súdom, obsiahnutá v Správnom súdnom poriadku (s účinnosťou od 1. júla 2016), už neupravuje konanie pred správnym súdom o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam orgánov verejnej správy. Takáto právna úprava bola obsiahnutá pôvodne v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Správny súd v zmysle Správneho súdneho poriadku už koná iba o žalobách proti právoplatným rozhodnutiam orgánov verejnej správy. Tomu zodpovedá aj čl. III zákona č. 125/2016 Z. z., podľa ktorého sa správny poriadok mení tak, že vo štvrtjej časti sa vypúšťa štvrtý oddiel a piaty oddiel vrátane nadpisov. Práve piaty oddiel správneho

poriadku obsahoval preskúmanie rozhodnutí správnych orgánov súdom podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

36. Zákonom č. 125/2016 Z. z. došlo aj k zmene a doplneniu zákona o obecnom zriadení tak, že v zmysle § 27 ods. 1 cit. zákona ak obec rozhoduje v správnom konaní v prvom stupni, odvolací orgán ustanovuje osobitný predpis. Poznámka, týkajúca sa tohto novelizovaného ustanovenia pod bodom 18ba, odkazuje na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. d/ zákona č. 180/2013 Z. z.

37. Podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona č. 180/2013 Z. z. okresný úrad v sídle kraja okrem pôsobnosti podľa odsekov 1, 5 a 6 je odvolacím orgánom vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni rozhoduje obec, ktorá sa nachádza v jeho územnom obvode, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

38. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 125/2016 Z. z. rozhodnutie orgánu verejnej správy, proti ktorému bol pred 1. júlom 2016 prípustný opravný prostriedok podľa § 250l až § 250sa Občianskeho súdneho poriadku, je po 1. júli 2016 možné preskúmať správnu žalobou v rozsahu a za podmienok daných Správnym súdnym poriadkom.

39. Z ustanovenia § 58 ods. 1 správneho poriadku vyplýva, že správne konanie je dvojinštančné, ak osobitný zákon neustanovuje inak. S účinnosťou od 1. júla 2016 boli z obsahu správneho poriadku vypustené ustanovenia o konaní o proteste prokurátora a o preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov súdom, na základe podaného odvolania. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že po nadobudnutí účinnosti Správneho súdneho poriadku a zákona č. 125/2016 Z. z., rozhoduje o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu obce, ktoré bolo vydané podľa § 9 ods. 5 zákona č. 260/2011 Z. z. okresný úrad v sídle kraja, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Až právoplatné rozhodnutie správneho orgánu druhého stupňa (okresného úradu v sídle kraja) je možné preskúmať v prípade podania správnej žaloby podľa Správneho súdneho poriadku.

40. Na základe vyššie uvedených skutočností, s prihliadnutím na cit. zákonné ustanovenia, kasačný súd dospel k záveru, že je možné v celom rozsahu stotožniť sa s právnym názorom správneho súdu a konštatovať, že žalovaný Okresný úrad Košice bol pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu v danom prípade nečinný.

41. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného vznesené v kasačnej sťažnosti za neopodstatnené, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

42. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov tohto konania.

43. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011 v spojení s ust. § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.